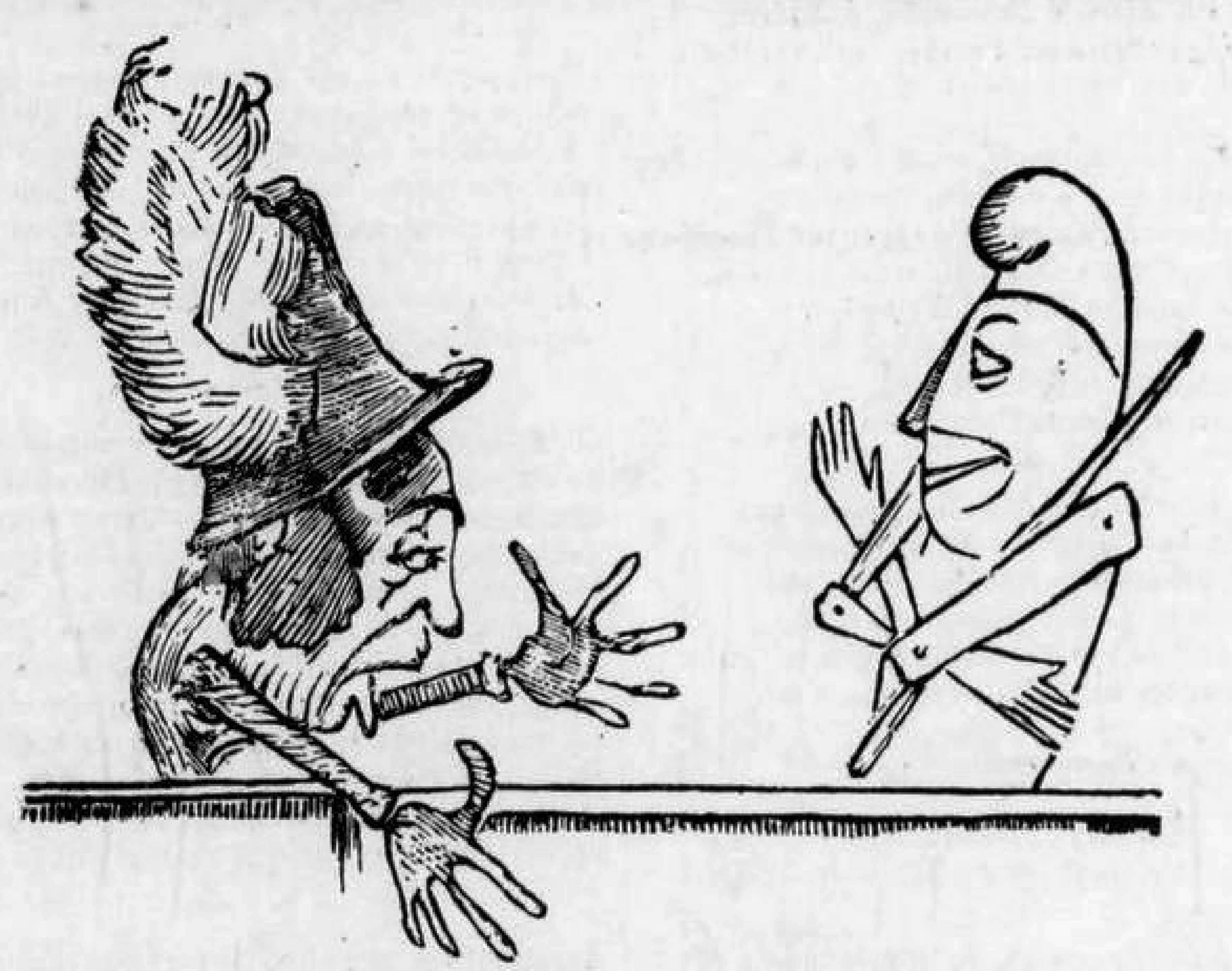

Περικλέτος, Φασουλῆς,
σ' ἓνα πάλκο τῆς βουλῆς.

- Π.—Καὶ πῶς τὴν βλέπεις τὴν βουλή;
- Φ.— Τὴν βλέπω σὰν καινούρια.
- Π.—Καὶ λένε ὅτι ἔρχεται μὲ δύναμι καὶ φούρια.
- Φ.—Ναί, λένε ὅτι ἔρχεται μὲ σχέδια μεγάλα,
ἀλλ' ἀφησέ με νὰ ἰδῶ τί γίνεται 'στὴ σάλα.
- Π.—Λοιπὸν τί βλέπεις, Φασουλῆ;
- Φ.— Ἐνα σωρὸ κυρίαις
μέ γέλοια, μέ κουνήματα καὶ μέ κοκεταρίαις.
- Π.—Τι διάβολο μέσ' στὴ βουλή τὰ θηλυκὰ γυρεύουν;
δὲν πᾶνε νὰ ψουνίζουνε, δὲν πᾶνε νὰ χορεύουν,
μόνο μᾶς ἔρχονται κι' ἐδῶ νὰ χῶσουν τὴν οὐρά τους
καὶ δὲν ἀφίνουν νὰ σκεφθῆ κανεὶς περὶ τοῦ κράτους;
- Φ.—Παραπολὸν μοῦ 'ζάλισες, καυμένε, τὸ κεφάλι.
- Π.—Ποιὰ εἶν' αὐτὴ μὲ τὸ μαβί;
- Φ.— Δὲν ξέρω...
- Π.— Ἄμμ' ἢ ἄλλη,
ὁποῦ φορεῖ τὸ βυσσινί;
- Φ.— Γιὰ τούτῃ τρέχα 'ρώτα.
- Π.—Θὰ φᾶς καμμιὰ ξανάστροφη, ἀγαπητὲ ἱππότα.
- Φ.—Βρὲ ἀφησέ με νὰ ἰδῶ τί γίνεται 'στὴ σάλα...
νά! νά! γιὰ κῦττα μούτσουνα σπουδαῖα καὶ μεγάλα.
- Π.—Ποιὸς εἶν' αὐτὸς μὲ τὰ χρυσᾶ καὶ τὸ κοντὸ τὸ φέσι;
- Φ.—'Ο Σέμς-ουδ-δίν, βρὲ Περικλῆ, πούχει μεγάλη θέσι,
ἀναπληρόνει δηλαδὴ τὸν πρέσβην τῆς Τουρκίας
καὶ φαίνεται τὸ χρῶμα του ὡς εἶδος ἀκακίας.
- Π.—Μὰ ποιοὶ νὰ εἶναι, Φασουλῆ, αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἄλλοι;
- Φ.—Τῶν φίλων μας Δυνάμεων οἱ πρέσβεις οἱ μεγάλοι,
ὁ Μπρίγκεν, ὁ Τραούτεμπεργ καὶ τᾶλλο τὸ συνάφι,
πούλάμπει μέσα 'στοὺς σταυρούς καὶ μέσα 'στοὺς χρυσάφι.
- Π.—Γιὰτί καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, δὲν ἔχεις τὸ σταυρό σου;
- Φ.—Γιὰ τὸν κακό σου τὸν καιρό καὶ τὸν ἀναποδό σου.
Περὶ τῶν ξένων πράξεων ποτέ σου μὴ ἐρώτα.
- Π.—Παραπολὸν κορδόνεσαι, ἀγαπητὲ ἱππότα.
- Φ.—Βρὲ ἀφησέ με νὰ ἰδῶ τί γίνεται 'στὴ σάλα...
νά! νά! καμπόσοι βουλευτὰι πλακόνων μὲ τρεχάλα.
- Π.—Δὲν τοὺς γνωρίζω, Φασουλῆ...
- Φ.— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἓνα,
τὰ μούτσουνα τῶν φαίνονται σὰν ἄγνωστα καὶ ξένα.
- Π.—Βρὲ μήπως εἶν' ὁ Κοτσομπλῆς ἐκεῖνος ὁ γεμάτος;
- Φ.—Θαυρῶ πῶς εἶναι ὁ Πλακᾶς ἢ ὁ Καββαλιεράτος.
- Π.—Θαυρῶ πῶς εἶν' ὁ Κοκοσλῆς, ἂν καὶ δὲν τὸν γνωρίζω.
- Φ.—Θαυρῶ πῶς εἶν' ὁ Τικιατζῆς καὶ τὸ στοιχηματίζω.
- Π.—'Ο Κανταρτζῆς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι δίχως ἄλλο.
- Φ.—Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Μπασιάς καὶ δὲν τὸ ἀμφιβάλλω.
- Π.—Δὲν εἶναι ὁ Μπασιάς, μωρέ, ἀλλ' εἶν' ὁ Χατζηγάκης.
- Φ.—Κανεὶς δὲν εἶναι ἀπ' αὐτούς, ἀλλ' εἶναι κάποιος Σάκης.
- Π.—Μὴν εἶν' ὁ Νιόνιος, Φασουλῆ;
- Φ.— Ποιὸς Νιόνιος, βρὲ κοπερίτη;
- Π.—'Ο τοῦ ἀφέντη ἀδελφὸς μὲ τὴ μεγάλη μύτη.
- Φ.—Δὲν εἶν' ὁ Νιόνιος, βρὲ χαλέ...
- Π.— Τί λές, μωρὲ γαιδοῦρι;
- Φ.—Θαυρῶ πῶς εἶν' ὁ Μπάμπουρας...
- Π.— Νὰ πέντε μέσ' στὴ μούρη.
- Φ.—'Ορσε καὶ σύ, βρὲ τενεκέ...
- Π.— Θαυρῶ πῶς θὰ 'στῆς βρέξω.
- Φ.—'Ησύχασε γιὰ τὸ θεὸ μὴ μᾶς πετάξουν ἔξω.
- Π.—'Ο Νιόνιος εἶναι, βρέ, αὐτός...
- Φ.— Ἄφοῦ παραθυμόνεις,
ὁ Νιόνιος θᾶναι βέβαια καὶ πάψε νὰ φουσκώνης.
'Εγὼ ποτέ μου δὲν χαλῶ ἀνθρώπου τὸ χατήρι
καὶ μάλιστα, βρὲ Περικλῆ, σὰν θέλῃ νὰ μὲ δείρῃ.
- Π.—'Αλλ' ὅμως ἀλ' τὴ θέσι του ὁ Δεληγιάννης λείπει.
- Φ.—Κι' ἐγὼ αὐτὸ παρατηρῶ μὲ πόνο καὶ μὲ λύπη.
'Γατταταί! δὲν φαίνεται ὁ πολεμάρχος 'Αρης
καὶ κάθεται 'στὴ θέσι του ὁ κύριος Κουμπάρης.
- Π.—'Ο Θεωδωράκης φαίνεται κινίνο πῶς θὰ πίνῃ.
- Φ.—Ποῦ εἶναι καὶ οἱ π ρ ο φ α ν ε ἴ ς κι' ἐ π ι φ α ν ε ἴ ς
[ἐκεῖνοι;...
καὶ τούτους—ἰατταταιάξ!—τοὺς 'πῆρε τὸ ποτάμι,
ὡς παρασύρει χείμαρρος λεπτότατον καλάμι
κι' ἐκ τοῦ φρικτοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τοῦ δεινοῦ ἀγῶνος
ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος ὁ Μολαίτης μόνος.
- Π.—Τὸν βλέπω εἰς τὴ θέσι του πολὺ συλλογισμένο.
- Φ.—Μετρᾷ τὸ κομπολόγι του μὲ πρόσωπο θλιμμένο.
- Π.—Τι ἄρα γε κατὰ θυμόν καὶ φρένα μερμηρίζει;
- Φ.—Μόνον αὐτός, βρὲ Περικλῆ κι' ὁ 'Υψιστος γνωρίζει.
- Π.—'Η πτέρυξ ἢ ἀριστερὰ ἰδὲ πῶς ἐκενώθη
- Φ.—Πανολεθρία γενική, κανεὶς δὲν διεσώθη
κι' εἰς τοῦτον τὸν κατακλυσμὸν τῆς τλήμονος Ἑλλάδος
γαλήνην ἐπανέφερε ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος,
καθὼς 'στὸν Νῶε μιὰ φορὰ ἔν' ἄσπρο περιστέρι
ἐλθὰ ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπῆγε νὰ τοῦ φέρῃ.
- Π.—'Ιδού καὶ ὁ Πρωθυπουργός, χαρά καὶ γέλοια ἔλος,
φαιδρότατος, γλυκύτατος, χρυσός, ἀκτινοβόλος.
- Φ.—'Στὸ μέτωπόν του φωτεινὰς ἀκτῖνας διακρίνω
καὶ βλέπω τὸ Περίσσειμα, τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο.
- Π.—Ναί! ἦλθε κι' ἡ Βασίλισσα μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ της.
- Φ.—Φώναξε ζήτη, Περικλῆ...
- Π.— Ἐγώμαι δημοκράτης.
- Φ.—Γι' αὐτὸ καὶ σὺ παράσημο ποτέ σου δὲν θὰ πάρῃς,
ἀλλὰ θὰ εἶσαι πάντοτε σὰν τώρα κασιδιάρης.
Μὰ σώπαινε, βρὲ Περικλῆ κι' ὁ Βασιλεὺς πλακόνει.
- Π.—Ποῦ εἶναι;
- Φ.— Νάτος, βρὲ στραβέ, 'στὸν θρόνο του σιμό-
[νει...
βγάζει τὸν λόγο, Περικλῆ, ἀπὸ τὴ μιὰ του τσέπη.
- Π.—Τί λέει τώρα;
- Φ.— Τίποτα... νομίζω πῶς μὲ βλέπει.
- Π.—Τί λές, μωρέ;
- Φ.— Βρὲ ἄσε με 'στὸ λόγο νὰ προσέξω
καὶ ὕστερα θὰ σοῦ τὸν 'πῶ καθὼς θὰ βγαίνωμ' ἔξω.
- Π.—Τί λέει τώρα;
- Φ.— Τίποτα.
- Π.— Θὰ φᾶς καμμιὰ 'στὴν πλάτη.
- Φ.—Θαυρῶ πῶς λέει, Περικλῆ, γιὰ τὸ σταυρό μου κάτι.
- Π.—Μὲ κοροϊδεύεις, μασκουρά;
- Φ.— Βρὲ ἀφησε ν' ἀκούσω...
γιὰ κῦττα τὴν Τραούτεμπεργ... σοῦ ἔχει ἓνα λουσο!

-Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ, τίποτε;
 Αὐτὰ ἐπὶ δὲν ἔχεις;
 γιὰτί λοιπὸν εἰς τῆς βουλῆς τὰ θεωρεῖα τρέχεις;
 -Τί λέει τώρα;
 Πρόσεξε... μιλεῖ διὰ τὰς σχέσεις...
 εἶναι καθ' ὅλα ὁμαλή ἢ τῶν πραγμάτων θέσις...
 νά! νά! γιὰ τὸ περίσσευμα θαρρῶ πῶς λέει κάτι.
 -Ψυχὴ μου!.. σχέσεις ὁμαλαί καὶ μὲ λεπτὰ γεμάτοι.
 Τί λέει τώρα;...
 Κύτταξε τοῦ Σέμς-ουδ-διν τὴ μύτη...
 τὴν ἐνδεκάτην τῆς Βουλῆς περίοδον κηρῦττει.

Ὁ λόγος ἐτελείωσε...
 Π.- Πολὺ σπουδαῖος ἦτο.
 Φ.- Ὅλοι φωνάζουν, Περικλῆ, τοῦ Βασιλέως ζήτω...
 νά! φεύγουν καὶ τὰ θηλυκά καὶ ἀδειασε ἡ σάλα..
 Π.- Λοιπὸν κατέβα ἄγρηγορα, βρέ Φασουλῆ, τὴ σκάλα
 καὶ πᾶμε νὰ ῥωτήσωμε ἂν τοῦτος ὁ γεμάτος
 εἶναι ὁ Νιόνιος, ὁ Μπασιάς ἢ ὁ Καββαλιεράτος.
 Φ.- Θαρρῶ πῶς εἶναι ὁ Μπασιάς...
 Π.- Μωρὲ τὰ ἴδια πάλι;
 ὄρσε λοιπὸν δεῖο καρυδιαῖς ἀπάνω 'στὸ κεφάλι.

Ἐργολαβεῖ κί ὁ Φασουλῆς
 'στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς.

Σηκωθῆτε εἰς τὸ πόδι
 καὶ ἀνοίγει τὸ Τριῶδι.

Ἀνοίγει τὸ Τριῶδι... ἐμπρὸς καρδιά καὶ κέφι,
 βαρεῖτε τὸ νταούλι, βαρεῖτε καὶ τὸ ντέφι.
 Ἀνοίγει τὸ Τριῶδι.. τί ὤμορφαις ἡμέραις!
 μαζὶ μὲ τὸ Τριῶδι μᾶς ἦλθαν κί' οἱ πατέρες
 καὶ δεῖο μασκαραλήκια θὰ ἔχωμε μαζί,
 γιὰ νὰ περνοῦν τῆς ὥραις τῶν δρόμων οἱ χαζοί.
 Ἀνοίγει τὸ Τριῶδι.. ἐμπρὸς καρδιά καὶ κέφι,
 βαρεῖτε τὸ νταούλι βαρεῖτε καὶ τὸ ντέφι.
 Ἄς πάρουν καὶ ἄς δώσουν οἱ τόσοι σουαρέδες,
 οἱ μπάλοι, τὰ τσουμποῦσα, οἱ θαυμαστοὶ σουπέδες,
 φαλιὰ, τοιμπιαῖς, σπρωξίδια, πεσίματα, καββάλαις
 καὶ τᾶλλα ποῦ συμβαίνουν μὲς 'στῶν χορῶν τῆς σάλαις.
 Ἐμπρὸς καὶ σύ, Τρικούπη, μὲ τὸ περίσσευμά σου
 μὲ τὴν αὐλή σου ὅλη καὶ μὲ τοὺς βουλευτάς σου,
 μέσα 'στουὺς δρόμους τρέχα μὲ ὅλα τὰ λιμπρέτα
 καὶ μοίραζε κορδέλαις καὶ σκόρπιζε κουφέτα
 καὶ γιὰ μεταρροθμίσεις ρητόρευε καὶ ἴμιλα
 κί' ἄς γίνουν ὅλα σκόνη κί' ἄς γίνουν ὅλα νίλα.

Καὶ σύ, κύρ Θεοδωράκη, μὲ τοὺς δεκαεπτὰ σου
 ἐμπρὸς-εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Γεωργίου στάσου
 καὶ λησμονῶν τὴν μαύρην τοῦ Στέμματος παγίδα
 τὸ γαϊτανάκι πλέκε καὶ σφύριζε καὶ πήδα.
 Ἄλλ' ἄς πηδᾷ μαζὶ σου κί' ὁ μέγας Μολαίτης,
 κατῶς καὶ κάθε ἄλλος παγιδευθεὶς πολίτης.
 Καὶ σεῖς ἀποτυχόντων ἀπολωλότα σμήνη
 φανῆτε μὲ μεγάλας γυμνάς περιφερείας
 καὶ μὲ θυμὸν καθέννας τὰ ἴσσω του ἄς στήνη
 εἰς ὅσους ἔχουν ψῆφον εἰς τὰς ψηφοφορίας.
 Γιὰτί τὰ μούτσουνα σας τὰδίκησε τὸ κράτος
 καὶ τῆς περιφερείας σᾶς ἔφαγε τὸ πλάτος.
 Ἀνοίγει τὸ Τριῶδι... ἐμπρὸς καρδιά καὶ κέφι,
 βαρεῖτε τὸ νταούλι, βαρεῖτε καὶ τὸ ντέφι.
 Ἄς σηκωθῆ ἀμέσως ὁ κόσμος 'στὸ ποδάρι,
 παντοῦ μασκαραλήκι ἄς δώση καὶ ἄς πάρη
 κί' ἄς γίνῃ ὁ καθέννας ἀπ' τὸ μεθύσι χοῖρος,
 βασιλικός, ἀντάρτης κί' ἱππότης τοῦ Σωτήρος.